

proloog

‘DANNY MOET HE-LE-MAAL DOOD.’

IK WEET NOG PRECIËS hoe het voelde toen ik het kantoor van mijn oom binnenstapte. Het was alsof ik een andere wereld betrad. Een wereld waarin macht in de lucht hing. Alles in die ruimte ademde overwicht en controle. De muren waren hoog en bedekt met donkere houten boekenkasten, gevuld met dikke Bijbels, encyclopedieën, theologische werken en oude, vergeelde documenten waarvan ik niet wist of ze ooit gelezen waren, maar die allemaal iets heiligs leken uit te stralen. Alsof ze een geheim kenden dat ik nooit zou begrijpen.

Tussen de boeken stonden uit hout gesneden beelden van Indonésische waterdragers, kruisen in allerlei vormen, portretten van zijn ouders Johan en Willy Maasbach en een groot schilderij van een Bijbels tafereel. Welk tafereel dat precies was weet ik niet meer, maar ik weet wel dat het voelde alsof de ogen van de man op dat schilderij mij volgden, waar ik ook ging staan. En in het midden van de grote ruimte stond een massief houten bureau. Het soort bureau waar je niet zomaar aan gaat zitten. Daarboven hing een zwijgende stilte die alles nog zwaarder maakte.

Op het bureau stond een, ook uit Indonésisch hout gesneden, sierlijk donkerbruin naambord, met in gouden letters de naam van mijn oom erin gegraveerd: David Maasbach. Aan de wand hing een ingelijst papier met een gouden zegel, waar *Dr. David Maasbach* op stond. Doctor. Een titel die hij graag gebruikte. Doctor in de Godgeleerdheid. Het was een eredoctoraat dat hij van vrienden bij een Amerikaanse bijbelschool in Florida had gekregen. Ik wist dat hij de middelbare school niet eens had afgemaakt, dus het